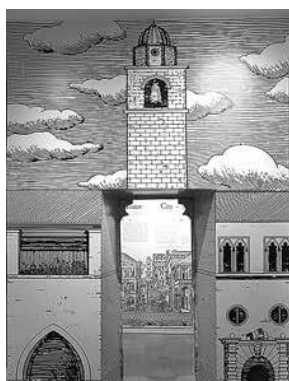
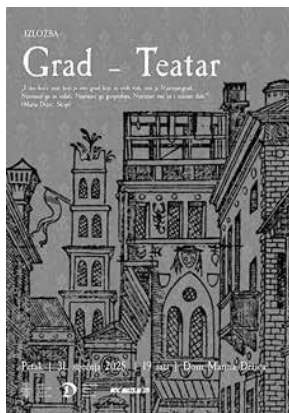

IZLOŽBA „GRAD – TEATAR” U DOMU MARINA DRŽIČA

VALERIJA JURJEVIĆ □ Dom Marina Držića, Dubrovnik

sl.1. Plakat izložbe *Grad – Teatar*

sl.2. Ulaz u izložbeni prostor

Tematska izložba *Grad – teatar* otvorena je u Domu Marina Držića u Noći muzeja 31. siječnja 2025. godine¹. Cilj joj je bio fotografijama i tekstovima o arhitektonskim i prirodnim ambijentima kao pozornicama predstava pod vedrim nebom na *Dubrovačkim ljetnim igrama* prikazati Držićev teatar u njegovu Gradu. Kao materijal za izložbu poslužila je kazališna građa iz Memorijalne zbirke Marina Držića², fotodokumentacija Doma Marina Držića te literatura o povijesti *Dubrovačkih ljetnih igara* iz Specijalne knjižnice Doma Marina Držića i drugih izvora.

Koncept izložbe nadovezao se na novo likovno oblikovanje prizemnog dijela Doma Marina Držića, realiziranoga u sklopu druge faze uređenja stalne izložbe *Držićeve životne pozornice*. Riječ je o ilustracijama arhitekture Dubrovnika kao idealne scenografije za izvedbu Držićevih djela³ inspiriranih prikazom *Scena comica* iz Serlijeve rasprave *Arhitektura*, koji je uključen u postav izložbe *Grad – teatar* kao poveznica dvaju prostora. Naime, pri uprizorenju svojih drama Marin Držić se zacijelo oslanjao na tri tipa temeljnoga scenografskog rješenja za tragediju, komediju i pastoralu (*scena tragica*, *scena comica* i *scena pastorale*) što ih je u 16. stoljeću ustanovio talijanski graditelj, slikar i teoretičar arhitekture Sebastiano Serlio. Osnovni likovni elementi oslikani na pozadinskom i pokrajnjim platnima obuhvatili su trg okružen kućama s lođama i balkonima, ulicu koja iz njega izlazi i crkveni toranj u pozadini, a za pastoralu je odabran šumski proplanak s kolibom sa svake strane scene, uz naglašenu perspektivu. Držićeva djela prikazivala su se u Dubrovniku u 16. stoljeću kao privatne pirne drame i javne pokladne izvedbe. Izvedbeni prostori obuhvaćali su otvorenu scenu ispred Kneževa dvora, Vijećnicu i improvizirane pozornice u zatvorenim prostorima, uglavnom u *saločama* (salonima) plemićkih palača za vrijeme svadbi. Držić u drugom Prologu *Dundo Maroja* navodi: „I ako ne uzbude šena lijepa kako i prva, tužimo se na vrijeme koje nam je arkitete odvelo”, ispričavajući se publici na premijeri 1551. godine jer scenografija nije bogata poput one što je krasila izvedbu izgubljene komedije *Pomet*. Nije poznato o kakvim se točno kulisama radilo, ali sa sigurnošću se može reći kako Držićeva djela danas u Dubrovniku imaju nenadmašnu scenografiju – sam Grad.

U 20. stoljeću Držićev je *Dundo Maroje* u parku Gradac, u režiji Bojana Stupice 1950., označio početak manifestacije koja će postati poznata kao *Dubrovačke ljetne igre*. No izvedba na Ljetnoj pozornici značila je tek izlazak iz kazališne zgrade u teatar na otvorenome. Sljedeća faza uklapanja predstava u autentične arhitektonske i prirodne ambijente koji zamjenjuju artificijelnu scenografiju imat će važnu ulogu u povijesti hrvatskoga ambijentalnog kazališta. Njegov početak na *Dubrovačkim ljetnim igrama* označila je predstava Držićeva *Plakira* u parku Gradac 1951. godine, koja se koristila prirodnim zadanostima prostora bez ikakvih scenografskih gradnji i otkrila „opojnu moć ambijentalnog kazališta”⁴. Od tada do danas na dubrovačkim ambijentalnim pozornicama prikazano je oko 50 uprizorenja djela Marina Držića, što ga, zajedno s izvedbama u ostalim prostorima Grada, čini najčešćim autorom na repertoaru *Igara*.

Držićev Njarnjas-grad

Izložba je bila postavljena u prizemlju Doma Marina Držića, u tzv. kripti, polivalentnom prostoru koji služi i za povremene izložbe. Nasuprot ulazu u izduženi, nadsvođeni prostor postavljena je tapeta s uvodnim tekstom i reprodukcijom grafičkog prikaza *Scena comica* Sebastiana Serlija iz 16. stoljeća te citatom iz komedije *Skup*: „I tko hoće znat koji je ovo grad koji se ovdje vidi, ovo je Njarnjas-grad, Njarnjasi ga su zidali, Njarnjasi ga gospoduju, Njarnjasi mu su i zakone dali.” Riječ *njarnjas* u Držićevu djelu naziv je za kazališnu družinu, a Njarnjas-grad označava scenski i dramski prostor komedije. Na izduženim, bočnim zidovima kao podloga su aplicirane tapete crno-bijelih fotografija s izvedbi Držićevih djela na *Dubrovačkim ljetnim igrama*. Četiri tematske cjeline: *Ambijenti Arkadije*, *Gledišta Grada*, *Mjesta moći* i *Prostori puka* predstavljene su dvojezičnim, hrvatsko-engleskim tekstovima i fotografijama na tamnocrvenim platnima postavljenima između dvije horizontalne šipke iznad tapeta. Na kraćem zidu bila je aplicirana tapeta s fotografijom Dubrovnika iz ptičje perspektive i s označenim lokacijama ambijentalnih pozornica Držićevih predstava. Postav su razigrale uvećane fotografije glumaca, tumača Držićevih likova na rezanom foreksu, koje su bile postavljene tako da djelomično izlaze u prostor. Tri plakata *Dubrovačkih ljetnih igara* na kojima su prikazane ambijentalne pozornice Držićevih predstava: *Skup* u parku Muzičke škole (1964., redatelj K. Spaić) te *Dundo Maroje* na Gundulićevoj poljani u dvije različite redateljske inscenacije, Bojana Stupice (1963.) i Koste Spaića (1965.) bila su izložena u vitrini.

¹ Autorica izložbe je Valerija Jurjević, kustosica Doma Marina Držića / Memorijalne zbirke Marina Držića, a grafički dizajn izložbe i pratećeg kataloga potpisuje Šime Fabris. Izložba se mogla razgledati do kraja ožujka 2025. godine.

² Muzejska zbirka unutar pravne osobe – Doma Marina Držića.

³ Aplicirane na zidove prizemnog dijela Doma Marina Držića, ilustracije Mislava Lešića uvlače posjetitelje u svijet najvećega hrvatskog komediografa nudeći im simboličan zaključak: Dubrovnik u srcu (Doma) Marina Držića – Marin Držić u srcu Dubrovnika.

⁴ Hrvoje Ivanković, *Držić na Igrama: kronika tragom kritičkih zapisa* (Dubrovnik: Hrvatski centar ITI: Društvo dubrovačkih pisaca, 2016), 49.

Izložba *Grad – teatar* zabilježila je veliku posjećenost, osobito u Noći muzeja, a posebno je zadovoljstvo bilo čuti izjave posjetitelja koji su na fotografijama prepoznali sebe ili svoje bližnje kao statiste u predstavi ili gledatelje u publici *Dubrovačkih ljetnih igara*. Za uspomenu su mogli ponijeti katalog u koji su uključene fotografije i tekstovi na hrvatskome i engleskom jeziku predstavljeni na izložbi.

Ambijenti Arkadije

Ta je tematska cjelina predstavila ambijentalne pozornice u neposrednoj blizini stare gradske jezgre koje su redatelji odabirali za uprizorenje Držićevih pastoralna na *Dubrovačkim ljetnim igrama*: park Gradac i park stare bolnice. Iako predstavljaju antičku Arkadiju, krajolici u kojima se zbiva radnja tih pastoralna, u kojima se uz stvarne pojavljuju i mitološka bića, zapravo su inspirirani idiličnim predjelima u okolici Dubrovnika.

Park Gradac, najveći i najstariji javni dubrovački park s pogledom na Grad i tvrđavu Lovrijenac, postao je omiljena pozornica za izvođenje Držićevih pastoralna, najprije *Plakira*, danas zvanog *Grižula*, i to u režijama Marka Foteza (1951. – 1954.), Joška Juvančića (1967. – 1968. i 1973. – 1975.) te Saše Božića i Petre Hrašćanec (2020. – 2021.). Na istome mjestu redatelj Ivica Kunčević uprizorio je pastoralu *Tirena* (1993. – 1994.), kojom je započela obnova *Dubrovačkih ljetnih igara* nakon deblokade Grada u Domovinskom ratu. U parku je premijerno prikazana predstava *Dum Marinovi sni* (1998. – 1999.), koju su činili fragmenti Držićevih djela uobličeni u novu dramsku cjelinu pod redateljskom palicom Ozrena Prohića. Kamenitu pustaru ispred samog ulaza u park Gradac, na mjestu današnjeg parkirališta, odabrao je redatelj Branko Gavella za prvo izvođenje jedine Držićeve tragedije – *Hekube* (1959. – 1960.), točno 400 godina nakon praizvedbe.

U parku iza stare bolnice, danas zgrade Sveučilišta u Dubrovniku, redatelj Paolo Magelli postavio je Držićevu *Grižulu* (2003. – 2005.) smjestivši vilinske likove na stabla, iznad pastira koji su se iz različitih razloga zatekli u šumi, čime je prostor igre razvukao u sve tri dimenzije.

Gledišta Grada

Sljedeća tematska cjelina propitivala je odnos prvoga i drugog plana, odnosno prostora igre i pogleda na Grad koji je tako postao širi ambijent predstave, a odlika su dva dubrovačka otvorena kazališna prostora koja su redateljima omogućila nove interpretacije Držićevih tekstova – parka Muzičke škole i Poljane Ruđera Boškovića.

Ambijentalna pozornica koja s jednom predstavom i jednim glumcem tvori neraskidivu vezu jest park Muzičke škole (danas Umjetnička škola Luke Sorkočevića), u kojemu je redatelj Kosta Spaić uprizorio Držićeva *Skupa* u nenadmašnoj interpretaciji Izeta Hajdarhodžića. To je najdugovječnija Držićeva predstava na Dubrovačkim ljetnim igrama, izvedena od 1958. do 1971. te ponovo od 1986. do 1989. u novoj interpretaciji istog redatelja i glumca. U parku Muzičke škole uprizorena je *Tirena* (1958. – 1959.) u režiji Branka Gavella, lutkarska predstava *Dundo Maroje* (1990.) redatelja Zlatka Boureka te još jedan *Dundo* u režiji Mire Muhoberac (2016.). Predstava koja se na sličan način koristila prvim i drugim planom prostora parka Muzičke škole kao Spaićev *Skup* jest komedija *Arkulin* (2007. – 2009.) u režiji Krešimira Dolencića. U povodu 450. obljetnice Držićeve smrti isti je prostor ugostio predstavu *Marin Držić – Viktorija od neprijatelja* (2017. – 2018.) u režiji Ivica Boban i prema dramaturškom konceptu Hrvoja Ivankovića.

Poljanom Ruđera Boškovića, koja je s južne i zapadne strane okružena baroknim sklopom Isusovačkog kolegija i crkve sv. Ignacija, prvi su put odjeknule Držićeve riječi u *Dundu Maroju* 1985. godine, potom u *Skupu* 1997. redatelja Marina Carića, a i Joško Juvančić je za režiju svog *Skupa* 2008. odabrao Poljanu od jezuita. Redatelj Ivica Kunčević je za uprizorenje Držićeva *Skupa* (2008. – 2010.) odabrao tu poljanu zbog sličnog odnosa prvog plana s panoramom Grada kao park Muzičke škole. U godini obilježavanja 500. obljetnice rođenja Marina Držića (1508. – 2008.) na istom su mjestu izvedena i tri Držićeva *Dunda Maroja*: na makedonskome i na mađarskom jeziku te u izvedbi Hrvat-

sl.3.-5. Postav izložbe *Grad – Teatar*

sl.6. Fotografija Dubrovnika s označenim lokacijama ambijentalnih pozornica u postavu izložbe *Grad – Teatar*

skoga narodnog kazališta iz Varaždina. U dramaturgiji i režiji Renea Medveška na Boškovićevoj je poljani uprizoreno djelo *Glasi iz planina*, spoj *Planina* (2008. – 2009.) Petra Zoranića i Držićeve *Tirene*.

Mjesta moći

Upravno se središte Dubrovnika tradicionalno vezuje za Knežev dvor i okolne zgrade, a moćna simbolika vlasti prožima gradske zidine i tvrđave. Redatelji koji su u svojim uprizorenjima prikazali različite oblike odnosa pojedinca i vlasti zastupljene u Držićevim djelima često su birali lokacije ispred Palače Sponze, oko Kneževa dvora i ispod tvrđave Minčete, te tvrđavu Lovrijenac kao otvorene pozornice predstava, što je predstavljeno u ovoj cjelini.

Iako je u *Noveli od Stanca* kao mjesto radnje označen predio Grada „prid fontanu uz mir”, odnosno Velika Onofrijeva fontana, prostor ispred Palače Sponze i Male Onofrijeve fontane postao je mjesto izvođenja djela koje je u preradi i režiji Marka Foteza spojilo dvije Držićeve drame, *Novelu od Stanca* i *Tirenu* (1952. – 1955.). Trag te predstave, koja je uključivala pojavljivanje dubrovačkog kneza i njegove pratnje na terasi Sponze, pred glumcima i pukom, ostao je sačuvan do danas u nekim elementima ceremonije svečanog otvorenja *Dubrovačkih ljetnih igara*. *Stanac*, komična opera Jakova Gotovca čiji je libreto napisao Vojmil Rabadan prema *Noveli od Stanca* Marina Držića, izvedena je 1996. godine također ispred palače Sponze.

Kao mjesto izvedbe *Dunda Maroja* 1972. u režiji Mladena Škiljana odabran je prostor Prid Dvorom, odnosno ispred Kneževa dvora, na kojemu se, prema nekim pretpostavkama, trebala odigrati i praizvedba *Dunda Maroja* 1551. godine, koja je nakraju odigrana u dubrovačkoj Vijećnici. Usprkos „autentičnosti”, mjesto se nije pokazalo kao najsretnije rješenje zbog stiješnjenoga i razvučenog prostora igre.

Redatelj Ivica Kunčević za svog je *Dunda Maroja* (2000. – 2001.) izabrao dotad scenski neiskorišten gradski prostor *peskarije* (ribarnice) u gradskoj luci. Rezidenciju Marove ljubavnice Laure, „prve kortizane od Rima”, smješta na stražnju terasu Kneževa dvora, iznad ribarnice, pretvorivši je tako u simbol vlasti i glamura, u suprotnosti s pučkom živosti *place*.

Jedina Držićeva tragedija *Hekuba*, nakon prve izvedbe na Gradcu 1959. godine, ponovo je postavljena u Dubrovniku (1982. – 1985.) na novome scenskom prostoru ispod tvrđave Minčete u režiji Ivica Boban. Predstava je uprizorena na pješčanom igralištu na kojemu su „zidine i masivna vertikala” Minčete, kao simbol vlasti u pozadini, davale simbolički jaki scenski okvir⁵. Ratne 1991. godine *Hekubu* je na istome mjestu ponovo režirala Ivica Boban, a ta je predstava zbog specifičnih vremena i uvjeta ostavila poseban trag u povijesti *Dubrovačkih ljetnih igara*.

Godine 1952. redatelj Marko Fotez otkrio je idealnu pozornicu za *Hamleta* Williama Shakespearea – tvrđavu Lovrijenac. Proći će dosta vremena prije nego se jedno Držićevo djelo uspjelo na Lovrijenac, a to je 1977. godine uspjelo predstavi čija je ideja odgovarala zatvorenosti tvrđave. Naime, redatelj Miroslav Belović zamislio je da se *Dundo Maroje* izvede u klasturu nekog samostana, a sve uloge, pa i one ženske, da igraju redovnici u habitima. Lovrijenac, na kojemu redatelj Krešimir Dolenčić postavlja svog *Dunda Maroja* (1984. – 1985.), predstavlja Dubrovnik, a ne Rim, kao mjesto radnje komedije. U našem stoljeću Držić je na Lovrijencu progovorio engleski, u predstavama *Uncle Maroye* (2004.) redatelja Nauma Panovskog, i u *Grižuli* (2004.) redateljskog dvojca Matka Sršena i Barbare Blackledge. Ivica Kunčević 2017. godine postavlja *Skupa* unutar tvrđave, a u najnovije vrijeme na Lovrijencu je izvedena glazbeno-scenska predstava *Hekuba* (2024.), koja kombinira Držićevu *Hekubu* i *Hekubu* njegova suvremenika Venecijanca Lodovica Dolcea.

Prostori puka

Ta tematska cjelina predstavila je dubrovačke poljane, odnosno trgove koji vrve pukom, domaćim i stranim, prodavačima i kupcima, nadređenima i podređenima, pa su se pokazali kao idealne pozornice za Držićeve komedije u kojima se sučeljavaju *našijenci* i stranci, štedljivi i rastrošni, gospodari i sluge, a riječ je o Gundulićevoj poljani, Poljani Marina Držića, Bunićevoj poljani, Poljani Mrtvo zvono i Pustijerni.

Gundulićeva poljana, trg u blizini Kneževa dvora, danas mjesto gradske tržnice, postala je dubrovačko „dundo-marojište”, omiljena pozornica za izvođenje najpoznatije Držićeve komedije *Dundo Maroje*, koja će u tom prostoru doživjeti šest redateljskih inscenacija. Prvi ju je režirao Bojan Stupica (1955. – 1956. i 1958.), koji je bio skeptičan prema ideji ambijentalnog kazališta pa je scenografija s glomaznim kulisama samo dopunila arhitekturu prostora. Tek je *Dundo Maroje* u režiji Koste Spaića (1964. – 1971.) ostvario do tada neostvarenu simbiozu glumačke izvedbe i ambijenta. Spaić je teatralizirao trg minimalnom scenografskom intervencijom i uz pomoć tri kaširana stupa pretvorio Dubrovnik u Rim, u kojemu se zbiva radnja komedije. Gundulićevoj poljani kao prizorištu za *Dunda Maroja* vraćali su se redatelji Tomislav Radić 1981., Vlado Štefančić 1989., Krešimir Dolenčić (1995. – 1997.) i Ozren Prohić 2009. Godine 1983. na njoj je prikazan i *Skup* u lutkarskoj izvedbi redatelja Zlatka Boureka i Joška Juvančića.

sl.7. Izloženi plakati *Dubrovačkih ljetnih igara*

sl.8.-10. Postav izložbe Grad – Teatar

5 Isto, 234.

6 Isto, 286.

7 Dalibor Foretić, *Hrid za slobodu: Dubrovačke ljetne kronike 1971. – 2001.* (Dubrovnik: Matica hrvatska Dubrovnik, 2002), 8.

8 Ivica Kunčević, *Ambijentalnost na dubrovačku* (Zagreb: Hrvatski centar ITI, 2012), 67, 219

Poljana ispred dubrovačke katedrale imena Marina Držića poslužila je kao pozornica za nekolicinu njegovih djela. *Dundo Maroje* u režiji Joška Juvančića iz 1974. godine, čija se scenografija sastojala od golemih kulisa s fotografijom istih zidova koje su se rastvarale i pretvarale Dubrovnik u Rim, doživio je neuspjeh te je predstava sljedeće godine prebačena na Bunićevu poljanu. Držićevoj poljani kao mjestu uprizorenja *Dunda* vratili su se redatelji Nino Manganò 1999. i Krešimir Dolenčić 2014. godine. Na njoj je 1978. odigrana i prva predstava koja nije bila doslovna interpretacija jednoga ili više Držićevih djela, već su fragmenti iz njegova opusa tvorili novu dramaturšku cjelinu pod nazivom *Play Držić* u režiji Ivica Boban. Pastoralna *Venere i Adon* uprizorena je na Držićevoj poljani 1983. godine, prvi put nakon praznovjerske u 16. stoljeću, u režiji Matka Sršena.

Bunićeva poljana, trg sa stražnje strane dubrovačke katedrale, pokazala se boljim prostorom od Držićeve poljane za uprizorenje preuređene komedije *Dundo Maroje* (1975. – 1979.) u režiji Joška Juvančića jer je krasi „pučkije” ozračje, primjerenije renesansnoj igri, pa ju je publika bolje prihvatila i doživjela je veći uspjeh.

Poljana Mrtvo zvono, mali trg na južnoj strani gradske jezgre idealan za pučko kazalište, samo je jedanput iskorišten kao pozornica za Držićevo djelo, i to 23. srpnja 1971. godine za izvedbu *Novele od Stanca* u režiji Tomislava Durbešića.

Prostor arheološkog lokaliteta na predjelu Pustijerna, koji je prvotno bio gusto naseljeno područje, a potom depoj građevnog materijala nakon rušenja Dubrovnik u potresu 1667. godine, odabrao je redatelj Paolo Magelli za postavljanje svoga postmodernističkog *Dunda Maroja* (1989. – 1990.) u prostoru „izvan turističkih itinerera, među marginalcima i gubitnicima, u atmosferi bijede, poroka i dekadencije”⁶.

Držićev teatar u njegovoj kući

Cilj izložbe *Grad – teatar* bio je prikazati Držićev teatar u njegovoj kući – Domu Marina Držića, uz pomoć fotografija i tekstova utemeljenih na literaturi o povijesti *Dubrovačkih ljetnih igara*. Mnogi su autori nadahnuto pisali o posebnostima dubrovačkih otvorenih scenskih prostora. Kroničar Igara Dalibor Foretić zapisao je: „Duboko sam i do danas ostao uvjeren da je predstava mišljena i rađena u dubrovačkom ambijentu jedinstven i neponovljiv kazališni čin. To je više od ambijentalne predstave. Predstava u sebi ne uključuje samo prostor u kojem se izvodi, nego i duh Grada, njegovu povijest i sadašnjost, njegovu publiku.”⁷ Marin Držić uistinu utjelovljuje duh Grada, povezuje povijest i sadašnjost i oduševljava publiku. Izvoditi njegove drame u prostorima, na ulicama i trgovima kojima se kretao ili čak na istim mjestima na kojima ih je prvi put uprizorio s glumačkim drušinama ima posebno značenje. Nekim otvorenim scenskim prostorima redatelj Držićevih djela uvijek se iznova vraćaju, dok nove povremeno otkrivaju. Tko zna vodi li ih u tome nevidljiva ruka samog Vidre, omogućujući im da i danas, više od 450 godina nakon smrti najvećega hrvatskog komediografa njegove riječi nastavljaju živjeti u njegovu rodnom gradu. Možda je to stoga što, kako kaže redatelj Ivica Kunčević, „dubrovački gledatelj *Igara*... izlazi iz kazališta da sluša riječ Pjesnika i gleda svoga Glumca u ozračju jednog čudesnog... i božanskog Grada, te zaključuje ‘Što ćete – Grad je, ipak, tu glavni. Naš teatar u njegovoj je Kući.’”⁸

LITERATURA I IZVORI

1. Dubrovnik Festival. *Dubrovačke ljetne igre 1950 – 1979*. Dubrovnik: Dubrovačke ljetne igre, 1979.
2. Čale, Frano. *Igre u Njarnjas-gradu*. Zagreb: Hrvatsko društvo kazališnih kritičara i teatrologa, 1984.
3. Foretić, Dalibor. *Hrid za slobodu: Dubrovačke ljetne kronike 1971. – 2001*. Dubrovnik: Matica hrvatska Dubrovnik, 2002.
4. Gotovac, Mani. *Dubrovačke mislovoke*. Zagreb: Hrvatsko društvo kazališnih kritičara i teatrologa, Teatrologijska biblioteka, 1986.
5. Ivanković, Hrvoje. *Držić na Igrama: kronika tragom kritičkih zapisa*. Dubrovnik: Hrvatski centar ITI: Društvo dubrovačkih pisaca, 2016.
6. Kunčević, Ivica. *Ambijentalnost na dubrovačku*. Zagreb: Hrvatski centar ITI, 2012.
7. Leksikon Marina Držića. „Kazališni prostori”. <https://leksikon.muzej-marindrzc.eu/kazaliski-prostori> (pristupljeno 5. lipnja 2025.).
8. Leksikon Marina Držića. „Serlio, Sebastiano”. <https://leksikon.muzej-marindrzc.eu/serlio-sebastiano> (pristupljeno 5. lipnja 2025.).
9. Leksikon Marina Držića. „Dubrovačke ljetne igre”. <https://leksikon.muzej-marindrzc.eu/dubrovačke-ljetne-igre> (pristupljeno 5. lipnja 2025.).

Primitljeno: 12. lipnja 2025.

THE EXHIBITION “CITY – THEATRE” IN THE HOUSE OF MARIN DRŽIĆ

The exhibition *City – Theatre* was opened in the House of Marin Držić on Museum Night 2025. The objective was to depict Držić’s theatre in his city through photography and the written word about architectural and natural settings as venues for open-air performances of his works at successive iterations of the Dubrovnik Summer Festival.

Materials for the exhibition were sourced from theatrical collections of the Marin Držić Memorial Collection, photographic documentation from the House of Marin Držić, and literature on the history of the Dubrovnik Summer Festival from the Special Library of the House of Marin Držić and other sources.

The exhibition was installed on the ground floor of the Marin Držić House, in what is known as the Crypt, a multipurpose space that is also used for temporary exhibitions. On the walls, panels of black and white photographs from performances of Držić’s works at the festivals were placed as a base. They presented four thematic units: Arcadian ambient Settings, Views of the City, Sites of Pow, Public Spaces, which were presented bilingually, in English and Croatian wording and photographs on red cloth above the panels.

The setup included posters of the Summer Festival from the 1960s, on which the environmental stages for performances of Držić were shown, the space being enlivened with photographs of actors interpreting Držić’s dramatis personae on cut forex board. The accompanying catalogue was also bilingual as in the exhibition, which drew a large number of visitors, particularly for the opening on Museum Night.